

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lipca 2021 roku

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie w V Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Młodawska-Piaseczna

Ławnicy: Elżbieta Wymoczył, Hanna Wołodkiewicz-Donimirska

Protokolant: Monika Kurek

w obecności Prokuratora Małgorzaty Horoszko-Chojnackiej

po rozpoznaniu w dniu 19.04.21r., 12.05.21r. i 20.07.21r. sprawy:

K. S., urodzonego w dniu (...) w Z., syna K. i A. z domu S.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 6 września 2020 r. w pociągu relacji W.(...) – M. usiłował dokonać rozboju na osobie L. S. przy użyciu niebezpiecznego narzędzia w postaci noża, w ten sposób, że przyłożył ww. pokrzywdzonemu do szyi nóż o długości ostrza 8,5 cm i zażądał wydania pieniędzy, lecz zamierzonego celu przywłaszczenia mienia nie osiągnął na skutek zachowania pokrzywdzonego oraz innego pasażera, którzy dokonali jego obezwładnienia, w następstwie czego L. S. doznał obrażeń ciała w postaci rany ciętej powierzchni o długości 0,5 cm powierzchni dłoniowej ręki lewej pomiędzy kciukiem a palcem wskazującym powodujących naruszenie czynności narządu jego ciała na czas poniżej 7 dni,

tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

orzeka

- oskarżonego K. S. uznaje za winnego zarzucanego mu czynu i czyn ten kwalifikuje z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie wskazanych przepisów skazuje oskarżonego, a na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 2 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;
- na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego K. S. kary pozbawienia wolności zalicza mu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie od dnia 06 września 2020 roku godz. 00:40 do dnia 27 lipca 2021 roku;
- na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa poprzez zniszczenie dowodu rzeczowego wyszczególnionego w wykazie dowodów rzeczowych i śladów kryminalistycznych nr I/328/20/P, k. 163, poz. 1;
- na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. dowody rzeczowe wyszczególnione w wykazie dowodów rzeczowych nr II/1/21/P, k. 318, poz. 1-3, nakazuje zwrócić – K. S.;
- na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. B., kanc. adw. ul. (...) (...), (...)-(...) W., kwotę 1.180,80 złotych (tysiąc sto osiemdziesiąt złotych osiemdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu K. S. z urzędu, w tym należny podatek od towarów i usług;

6. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym opłaty.

Małgorzata Młodawska-Piaseczna Elżbieta Wymoczył

Hanna Wołodkiewicz-Donimirska

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	V K 29/21	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	K. S.	K. S. został uznany za winnego tego, że w dniu 6 września 2020 r. w	

		<p>pociągu relacji W.(...) – M. usiłował dokonać rozboju na osobie L. S. przy użyciu niebezpiecznego narzędzia w postaci noża, w ten sposób, że przyłożył ww. pokrzywdzonemu do szyi nóż o długości ostrza 8,5 cm i zażądał wydania pieniędzy, lecz zamierzonego celu przywłaszczenia mienia nie osiągnął na skutek zachowania pokrzywdzonego oraz innego pasażera, którzy dokonali jego obezwładnienia, w następstwie czego L. S. doznał obrażeń ciała w postaci rany ciętej powierzchniowej o długości 0,5 cm powierzchni dłoniowej ręki lewej pomiędzy kciukiem a palcem wskazującym powodujących naruszenie czynności narządu jego ciała na czas poniżej 7 dni</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>L. S. wraz z kolegą M. P. w dniu 6 września 2020 roku jechali pociągiem nr (...) relacji W. (...) - M.. Tym samym pociągiem jechał również K. S.. W pewnym momencie K. S. podszedł do wskazanych i powiedział do L. S. „mam kosę chcesz zobaczyć?“, po czym pokazał im nóż. M. P. odpowiedział mu wówczas, aby go schował. Następnie K. S. powiedział</p>	<p>zeznania pokrzywdzonego L. S.</p>	<p>k. 11-13, 532-533</p>	

do L. S. by ten dał mu papierosa. L. S. wyjął pudełko z papierosami i dał wskazanemu jednego papierosa. Wówczas K. S. sięgnął do pudełka i wziął jeszcze dwie sztuki papierosów, po czym odszedł, usiadł na miejscu, na którym wcześniej siedział i zapalił otrzymanego papierosa. Po pewnym czasie, gdy pociąg zbliżał się już do stacji (...) L., K. S. nagle ponownie wstał z miejsca i szybkim krokiem podszedł w kierunku L. S.. Gdy był już obok wskazanego, wyjął nóż, przystawił mu ostrze o długości 8,5 cm do lewej strony szyi i powiedział „dawaj (...) kasę”. L. S. złapał wówczas ręką za to ostrze, przytrzymując jednocześnie rękę oskarżonego. Wtedy M. P. poderwał się z miejsca i pomógł koledze obezwładnić K. S., wykręcając mu rękę, w której trzymał nóż, w wyniku czego upadł on na podłogę. Gdy L. S. i M. P. obezwładnili, położyli na krzesłach i przytrzymywali leżącego K. S., ten prosił ich aby go puścili, aby się dogadali oraz oferując im pieniądze. W tym czasie podszedł kierownik pociągu, który wezwał na miejsce policję.

Po zatrzymaniu pociągu i przybyciu na stację funkcjonariuszy policji, K. S. został zatrzymany oraz odwieziony do KPP w L.

celem wykonania dalszych czynności. W trakcie zatrzymania zachowywał się on spokojnie, nie utrudniał czynności funkcjonariuszom policji.			
zeznania świadka M. P.	k. 19-20		
zeznania funkcjonariuszy policji: P. P. P. S. H. K.	k. 23-24, 460-461 k. 112-113, 487-488, k. 124-125, 486-487		
zeznania kierownika pociągu J. M.	k. 121-122, 488-489		
protokół zatrzymania rzeczy	k. 6-8		
wyjaśnienia oskarżonego w zakresie zgodnym z ustalonym stanem faktycznym	k. 71-74, 77-77v, 458-460		
protokół oględzin płyty z nagraniem z monitoringu z pociągu	k. 137-151		
Z opinii biegłego sądowego wynika, iż w wyniku zdarzenia L. S. doznał obrażeń ciała w postaci rany ciętej powierzchni o długości ok. 0,5 cm powierzchni dłoniowej ręki lewej pomiędzy kciukiem a palcem wskazującym, które zgodnie z art. 157 § 2 k.k. stanowią naruszenie	opinia w sprawie obrażeń ciała L. S.	k. 179	

czynności narządów ciała na czas poniżej 7 dni			
protokół oględzin osoby	k. 17-18		
W chwili zatrzymania K. S. nie był pod wpływem alkoholu	protokół zatrzymania osoby	k. 3	
protokół badania stanu trzeźwości analizatorem wydechu	k. 9		
Oskarżony K. S. był karany, w tym za przestępstwa kwalifikowane z art. 178a § 1 k.k. , z art. 190 § 1 k.k. oraz z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.	karta karna	k. 169	
Z opinii sądowo-psychiatrycznej przeprowadzonej przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów M. B. i P. N. na etapie postępowania przygotowawczego, wydanej na podstawie badania ambulatoryjnego przeprowadzonego w dniu 12 listopada 2020 roku oraz analizy materiału zawartego w aktach sprawy wynika, iż u opiniowanego K. S. nie rozpoznano upośledzenia umysłowego lub innej choroby psychicznej upośledzającej rozpoznanie znaczenia czynu lub zdolność do pokierowania swoim postępowaniem. Zdaniem	opinia sądowo-psychiatryczna	k. 240-243	

biegłych w czasie popełnienia zarzucanego mu czynu mógł rozpoznać jego znaczenie i pokierować swoim postępowaniem. Ponadto biegli wskazali, iż K. S. jest zdolny do udziału w postępowaniu przed sądem oraz do prowadzenia samodzielnej, rozsądnej obrony. Nadto uznali, że może brać on udział w czynnościach postępowania karnego w zakresie zdrowia psychicznego. W ocenie biegłych rozpoznawane uzależnienie od substancji psychoaktywnych nie stanowi podstawy do zastosowania art. 31 § 1 lub § 2 k.k. Końcowo stwierdzili, iż pozostawanie wskazanego na wolności jest obarczone wysokim ryzykiem ponownego popełnienia czynu zabronionego w związku z uzależnieniem od substancji psychoaktywnych. Za wskazane uznali też leczenie w całodobowej jednostce leczenia odwykowego.

Z opinii nr (...) z przeprowadzonych (...) sporządzonej przez biegłego M. K. wynika, iż na dostarczonych biegłemu zapisach wizualnych, został zarejestrowany przebieg zdarzenia wraz z osobami biorącymi w nim

opinia nr (...) z przeprowadzonych (...) wraz płytą CD oraz tablicą poglądową

k. 252-262

<p>udział. Wyselekcjonowany został najbardziej czytelny tor wizyjny, który biegły następnie rozbił na pojedyncze klatki. Ponadto biegły wykonał tablice poglądową na której przedstawił najbardziej reprezentatywne kadry uzyskane w trakcie prowadzonych badań z przechwyconego fragmentu dowodowego zapisu. Jednakże z uwagi na dość niską jakość zapisu dowodowego a nadto ciągły dynamiczny ruch zarejestrowanych osób oraz niską poklatkowość zarejestrowanego zapisu nie było możliwości technicznych na większą poprawę jakości otrzymanego materiału.</p>			
<p>1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
<p>1.2.1.</p>		<p>nie dotyczy</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>2. OCena DOWOdów</p>			

<p>2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach uznania dowodu</p>	
<p>1.1.1</p>	<p>zeznania pokrzywdzonego L. S.</p>	<p>Dokonując prawnokarnego wartościowania depozycji L. S. Sąd nie odmówił wskazanemu będącemu pokrzywdzonym w przedmiotowej sprawie waloru wiarygodności i tym samym uczynił je podstawą dokonanych ustaleń. Uznając je za szczere i prawdziwie Sąd kierował się tym, iż co do zasady pozostają one wewnętrznie spójne, konkretne oraz osadzone w realiach, a nadto znajdują pełne wsparcie z zeznaniach świadka M. P., kierownika pociągu J. M. oraz funkcjonariuszy policji P. P., P. S., H. K.. Zeznania pokrzywdzonego L. S. w zakresie przebiegu inkryminowanego zdarzenia, czyli istotnym z punktu widzenia zarzucanego mu czynu stanowiącego przedmiot rozpoznawanej sprawy są w tej części, co należy podkreślić, konsekwentne i pewne. Wprawdzie Sąd widzi w nich pewną nieścisłość, gdyż pokrzywdzony w trakcie składania zeznań przed Sądem nie pamiętał dokładnie szczegółowych okoliczności zdarzenie to poprzedzających, w</p>	

		<p>tym czy widział nóż u oskarżonego K. S. zanim ten przyłożył go L. S. szyi, czy wcześniej mu go pokazał. Jednakże zdaniem Sądu z uwagi na dynamikę przedmiotowego zdarzenia, szybki jego przebieg, wpływ czasu jaki od tego minął oraz fakt, iż jest to okoliczność jednak poboczna dla istoty zarzucanego oskarżonemu czynu, nieścisłość ta nie mogła pozbawić zeznań pokrzywdzonego waloru wiarygodności. Tym bardziej, że jego depozycje są niezmiennie i pewne co do okoliczności zasadniczych dla meritum a nadto znajdują pełne wsparcie w omówionym powyżej materiale z osobowych źródeł dowodowych, jak i dowodach rzeczowych, w tym nagraniach z monitoringu.</p>
zeznania świadka M. P.	<p>Oceniając zeznania świadka M. P. Sąd obdarzył je walorem wiarygodności, albowiem są one wewnętrznie spójne, logiczne, osadzone w miejscu i czasie. Nadto są one pewne i jednoznaczne, a jednocześnie znajdują wsparcie w zeznaniach pokrzywdzonego, kierownika pociągu oraz funkcjonariuszy policji.</p>	
zeznania funkcjonariuszy policji: P. P., P. S., H. K.	<p>Wiarygodnością Sąd obdarzył również depozycje funkcjonariuszy</p>	

<p>oraz kierownika pociągu J. M.</p>	<p>policji: P. P., P. S., H. K. oraz kierownika pociągu J. M.. Zeznania te są spójne, wzajemnie się uzupełniają, a nadto mają odzwierciedlenie w stosownej dokumentacji. Brak było podstaw do odmowy im waloru wiarygodności. Zaznaczyć jednakże należy, że mają one jedynie charakter wspierający dla zeznań pokrzywdzonego L. S. oraz świadka M. P., gdyż wskazani nie byli bezpośrednimi świadkami czynu, a w swych depozycjach odnosili się do zdarzeń zaistniałych po dokonaniu czynu zarzucanego oskarżanemu.</p>	
<p>opinia z zakresu badań zapisów wizualnych oraz opinia sądowo-psychiatryczna oskarżonego</p>	<p>Sąd obdarzył wiarygodnością wszystkie sporządzone w sprawie opinie, uznał je bowiem za pełne, jasne, spójne oraz sporządzone zgodnie z zasadami sztuki. Wszystkie osoby powołane w tym charakterze mają stosowne wykształcenie, wynikającą z niego wiedzę specjalistyczną, jak i praktykę i wynikające z niej doświadczenie. W sprawie nie ujawniły się także żadne okoliczności, które podważyłyby obiektywność czy wiedzę biegłych, jak również na takowe nie wskazały strony. W związku z powyższym Sąd analizując te opinie potraktował je jako w pełni rzetelne</p>	

	<p>i profesjonalne, zaś wyciągnięte wnioski za rzeczowe i przekonujące. W świetle zaprezentowanej oceny, Sąd oparł na nich swoje ustalenia w sprawie.</p>	
<p>wszystkie dokumenty wskazane jako podstawa dokonania ustaleń</p>	<p>Oceniając protokoły oraz dokumenty znajdujące się w aktach sprawy a stanowiące materiał dowody w sprawie i uznając je za wiarygodne, Sąd kierował się tym, iż korespondują one tak z osobowymi źródłami dowodowymi jak i między sobą, tworząc spójną całość, dającą podstawę do poczynienia pewnych ustaleń. Nadto uwzględnił również to, że zostały sporządzone w przypisanej formie, zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami, przez uprawnione do tego osoby, zaś ich treść nie budzi wątpliwości Sądu ani stron. Przy tym żadne inne dowody ich nie podważają.</p>	
<p>wyjaśnienia oskarżonego K. S. w zakresie uznanym za wiarygodne</p>	<p>Z kolei przechodząc do oceny wyjaśnień oskarżonego K. S. podkreślić należy, iż pomimo werbalnego nieprzyznania się wskazanego do zarzucanego mu czynu w istocie nie zanegował on faktu posiadania noża i posługiwania się nim w celu uzyskania pieniędzy od pokrzywdzonego. Analiza treści jego wyjaśnień</p>	

wskazuje, iż w zasadzie potwierdził on również schemat przebiegu zdarzeń, czas, miejsce oraz osoby biorące w nim udział. Tym samym Sąd obdarzył je walorem wiarygodności w zakresie zgodnym z dokonanymi ustaleniami. Należy podkreślić, iż w rzeczywistości z punktu widzenia okoliczności istotnych dla meritum sprawy korelują one z zeznaniami pozostałych bezpośrednich uczestników zdarzenia, to jest pokrzywdzonego L. S. oraz świadka M. P.. Tym samym, w pozostałej części, w której pozostają w sprzeczności z dowodami obdarzonymi wiarygodnością, Sąd odmówił wyjaśnieniom K. S. tego przymiotu, zwłaszcza tym depozycjom, w których zaprzecza aby przystawił pokrzywdzonemu nóż do szyi wskazując, że jedynie trzymał go w odległości 20-30 centymetrów od niego oraz określa swoje zachowanie jako żart. Sąd uznał, iż sanowi to jedynie nieudolna próbę K. S. zmierzającą do uniknięcia czy zmniejszenia odpowiedzialności.

2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	zeznania T. J. i A. T.	Analiza zeznań T. J. oraz A. T., prowadzi do wniosku, iż nie odnoszą się one w żadnym stopniu do meritum sprawy, co implikuje uznaniem, iż nie mają one znaczenia dla dokonanych w niej ustaleń faktycznych, dotyczą one bowiem okoliczności zupełnie nie związanych z czynem zarzucanym oskarżonemu, związanych z ustaleniem miejsca pobytu pokrzywdzonego.	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	pkt 1 wyroku	K. S.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Przechodząc w tym miejscu do omówienia kwestii kwalifikacji prawnej należy wskazać, iż zachowanie sprawcy przestępstwa określonego w art. 280 k.k.,			

niezależnie czy dotyczy typu podstawowego czy kwalifikowanego, polega na zaborze cudzej rzeczy ruchomej – w celu przywłaszczenia – przy użyciu jednego z trzech wymienionych w przepisie sposobów, tj. używając przemocy, grożąc natychmiastowym użyciem takiej przemocy albo doprowadzając człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności. Przy tym przez przemoc wobec osoby należy rozumieć zastosowanie bezpośredniej przemocy fizycznej, nawet o niewielkim natężeniu, skierowanej na ciało człowieka, nie na rzecz, w celu uniemożliwienia lub pokonania oporu, aby następnie dokonać kradzieży, np. bicie, duszenie, kopanie. Z kolei drugi z alternatywnych sposobów popełnienia rozboju czyli groźba użycia przemocy wobec osoby może polegać na groźeniu zastosowaniem jakiegokolwiek formy przemocy np. uszkodzenia ciała, przy czym groźba ta nie musi być skierowana bezpośrednio na osobę, której rzecz sprawca chce zagarnąć, ale może np. dotyczyć obecnej przy zdarzeniu osoby najbliższej. Forma wyrażenia groźby nie jest ustawowo określona, nie musi nawet być przez sprawcę wypowiedziana, a wystarczy, że wynika

z jego zachowania się. Winna ona przełamywać u pokrzywdzonego wolę obrony posiadanego mienia i nie ma znaczenia, czy spełnienie użytej groźby było obiektywnie realne. Natomiast stan nieprzytomności to stan całkowitej utraty świadomości, a istota doprowadzenia do stanu bezbronności tkwi w pozbawieniu pokrzywdzonego możliwości podjęcia działań skierowanych przeciwko zaborowi mienia, np. obezwładnienie środkami farmakologicznymi czy wykluczenie swobody ruchów, np. związanie. Chodzi o brak fizycznej możliwości stawiania oporu a nie sam brak woli w tym zakresie. Istotą przestępstwa rozboju jest więc podwójna kierunkowość działania sprawcy, wyrażająca się w tym, iż działa on w celu przywłaszczenia mienia, a chcąc ten cel osiągnąć, stosuje określone środki zmierzające do sparaliżowania u ofiary napaści woli przeciwstawienia się zaborowi mienia, przy czym zastosowanie tych środków musi poprzedzać zabór mienia lub nastąpić jednocześnie. Znamiona kwalifikowanego typu rozboju dotyczą zaś w szczególności przedmiotu, jakim posługuje się sprawca, oraz sposobu jego działania. Do

przedmiotów, którymi posługuje się sprawca w jego postaci kwalifikowanej ustawodawca zaliczył broń palną, nóż, inny podobnie niebezpieczny przedmiot oraz środek obezwładniający. Przy czym każda forma demonstrowania broni palnej, czy też innego niebezpiecznego przedmiotu, dla wywołania obawy i poczucia zagrożenia („zastraszenia”) będzie formą posługiwania się tym przedmiotem w rozumieniu art. 280 § 2 k.k. (vide: wyrok SA w Katowicach z dnia 12 lutego 2009 roku, LEX 511979). „Posługiwanie się” wypełniające znamię czasownikowe wskazane w § 2 art. 280 k.k. polegać może bowiem nie tylko na użyciu wskazanych tam przedmiotów (a zatem np. jeżeli chodzi o broń palną poprzez oddanie strzału, czy w przypadku noża poprzez zadanie ciosu, ale również min. na zademonstrowaniu ich posiadania np. poprzez trzymanie ich w ręku (vide: wyrok SA w Białymstoku, z dnia 22 listopada 2005 roku, sygn. akt II Aka 168/05). Dla przypisania popełnienia rozboju z art. 280 § 2 k.k. nie jest konieczne używanie niebezpiecznego przedmiotu, ani jego dotykanie, trzymanie, czy kierowanie go w stronę pokrzywdzonego.

Do okazania, że sprawca ma do dyspozycji niebezpieczny przedmiot i jest gotowy do jego niezwłocznego użycia, nie jest również konieczne dotykane tego przedmiotu, trzymanie go w ręce. Wystarczające jest stworzenie na oczach pokrzywdzonego niebezpiecznego przedmiotu, poprzez np. utracenie szklanej butelki śrubokrętem, a następnie manifestowanie, że przedmiot ten jest "w zasięgu ręki" i jest się gotowym do jego użycia (vide: wyrok SA w Krakowie z dnia 07 listopada 2013 roku, sygn. akt II AKa 210/13). Każda zatem forma demonstrowania narzędzia wskazanego w tym przepisie w celu dokonania zaboru rzeczy, zmierzająca do spotęgowania przemocy względnie groźby jej natychmiastowego użycia dla wywołania większej obawy i poczucia zagrożenia może być posługiwaniem się niebezpiecznym przedmiotem.

Odnosząc się w dalszej kolejności do art. 157 § 2 k.k. wskazać należy, iż penalizuje on zachowanie polegające na tym, że sprawca powoduje naruszenie czynności ciała lub rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż 7 dni. Pojęcie określające czynność sprawczą

obejmuje wszelkie zachowania, które pozostają w związku przyczynowym ze skutkiem, czyli stanowią warunek jego nastąpienia. Od strony podmiotowej może być ono popełnione umyślnie zarówno z zamiarem bezpośrednim jak i wynikowym. Zatem sprawca musi ten skutek obejmować swoją świadomością, bądź jako skutek konieczny swojego działania lub zaniechania, wtedy gdy chce go popełnić (zamiar bezpośredni), bądź tylko jako skutek możliwy, który może nastąpić przy realizacji zachowania zmierzającego do osiągnięcia innego celu (zamiar ewentualny). Przyjmuje się bowiem, że zamiar wynikowy (dolus eventualis) polega na tym, że sprawca wprowadzając nie chce popełnić czynu zabronionego, ale przewiduje realną możliwość jego popełnienia i na to się godzi, chociaż nie stanowiło to samo w sobie celu działania. Zamiar taki występuje więc zawsze w związku z jakimś innym zachowaniem celowym czy to relevantnym czy irrelevantnym dla prawa karnego, i oznacza akceptację możliwości, iż to zachowanie może zrealizować znamiona czynu zabronionego albo wywołać skutek objęty takimi znamionami (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 17 grudnia 1987r.,

II KR 333/87). Nie budzi wątpliwości, że zamiar ewentualny jest przy tym godzeniem się z możliwością, a nie nieuchronnością popełnienia przestępstwa (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 25 maja 1995r., II AKr 145/95). Godzenie się sprawcy może dotyczyć zarówno samej możliwości zrealizowania znamion czynu zabronionego, jak i ujemnych następstw realizowanego przez siebie czynu. Zamiar sprawcy jest przy tym faktem psychologicznym, procesem przebiegającym w jego świadomości, procesem psychicznym, więc w sytuacji gdy nie ujawni go słowami może być on odkodowany, jak w niniejszej sprawie, na podstawie jego zewnętrznego zachowania. W orzecznictwie, które Sąd podziela, przyjmuje się bowiem, iż możliwe jest ustalenie zamiaru sprawcy na podstawie samych tylko okoliczności przedmiotowych zdarzenia. Kiedy zatem na podstawie wyjaśnień samego oskarżonego nie da się w sposób nie budzący wątpliwości ustalić jego zamiaru, a z takim sytuacjami sąd ma najczęściej do czynienia, dla prawidłowego odkodowania rzeczywistego jego zamiaru winien więc

sięgnąć do najbardziej uchwytnych i widocznych elementów jego działania, to jest właśnie okoliczności przedmiotowych (vide: wyrok SN z dnia 07 czerwca 1979 roku, II KR 118/79, wyrok SN z dnia 06 stycznia 2004 roku, IV KK 276/03, wyrok SN z dnia 03 września 2002 roku, V KKN 401/01).

Z kolei usiłowanie w świetle art. 13 § 1 k.k. jest formą stadialną przestępstwa bezpośrednio poprzedzającą dokonanie. Zgodnie z utrwaloną w prawie polskim formułą usiłowaniem jest czyn podjęty w zamiarze popełnienia przestępstwa zmierzający bezpośrednio do dokonania, które jednak nie następuje. Brak dokonania oznacza, że zachowanie się sprawcy nie zrealizowało wszystkich znamion czynu zabronionego, w szczególności nie spowodowało skutku, do którego sprawca zmierzał.

Nadto z uwagi na przypisanie przez Sąd K. S. czynów w kumulatywnej kwalifikacji, koniecznym staje się w tym miejscu wskazanie, że zgodnie z art. 11 § 1 k.k. jeżeli jedno przestępstwo wypełnia ustawowe znamiona więcej niż jednej normy prawnej, w sytuacji tzw. realnego zbiegu przepisów, z jaką zdaniem Sądu mamy do czynienia

w przedmiotowej sprawie, należy dla oddania całej ujemnej kryminalnej zawartości, stopnia bezprawia i stopnia winy sprawcy, dokonać tego właśnie kumulatywnie (vide: wyrok SA w Łodzi z dnia 26 lutego 2002 roku, sygn. akt II AKa 16/02).

Przechodząc więc, in concreto, w realiach przedmiotowej sprawy i ustalonym w niej stanie faktycznym, do karnoprawnego wartościowania zachowania oskarżonego K. S., będącego przedmiotem osądu, przez pryzmat wskazanych wyżej rozważań prawnych, Sąd uznał go za winnego przypisanego mu czynu kwalifikowanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. uznając, iż tak przyjęta kwalifikacja najpełniej odzwierciedli charakter czynu, albowiem K. S. w dniu 6 września 2020 roku jadąc pociągiem relacji W.(...)M. usiłował dokonać rozboju na osobie L. S. żądając od wskazanego pieniędzy i grożąc mu przy tym użyciem noża o długości ostrza 8,5 cm, który przystawił do jego szyi. Dla Sądu bezdyskusyjne pozostaje bowiem, iż w tym momencie oskarżony dążył do zrealizowania celu w postaci zaboru, a mianowicie przywłaszczenia, przy

użyciu noża, pieniędzy należących do L. S.. Do zaboru mienia jednak nie doszło na skutek zachowania samego pokrzywdzonego oraz innego pasażera, którzy dokonali obezwładnienia K. S.,. W następstwie zaś zachowania oskarżonego L. S. doznał obrażeń ciała w postaci rany ciętej powierzchni o długości 0,5 cm powierzchni dłoniowej ręki lewej pomiędzy kciukiem a palcem wskazującym powodujących naruszenie czynności narządu jego ciała na czas poniżej 7 dni. Przy tym tak powstałe u pokrzywdzonego obrażenia pozostają w związku przyczynowym z działaniem oskarżonego bowiem w wypadku wyeliminowania wskazanego działania skutek ten by nie nastąpił. Tym samym implikuje to uznaniem, iż K. S. swoim zachowaniem wypełnił zarówno ustawowe znamiona strony przedmiotowej jak i podmiotowej przypisanego mu przestępstwa.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
---	--	--	--

Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności

K. S.	pkt 1 wyroku	kara	<p>Sąd kierując się zasadami określonymi w art. 53 k.k. miał na uwadze stosownie do wynikających z nich dyrektyw względy sprawiedliwościowe, a mianowicie adekwatność reakcji penalnej do powagi przypisanego oskarżonemu zgodnie z zasadą indywidualizacji odpowiedzialności karnej czynu, która wyraża się w znalezieniu odpowiedniego stosunku pomiędzy karą, a stopniem jego winy i społecznej szkodliwości czynu. I tak wymierzył oskarżonemu K. S. za czyn kwalifikowany z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., przy uwzględnieniu art. 60 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 2 k.k. karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.</p> <p>Przy wymiarze tak ukształtowanej kary Sąd, miał na względzie zarówno okoliczności łagodzące jak i obciążające.</p> <p>Tak więc na niekorzyść oskarżonego Sąd uwzględnił dość wysoki stopień jego winy. W sprawie, w świetle ocen dokonywanych w odniesieniu do powszechnie przyjętych norm społecznych, nie zaszły bowiem żadne anormalne okoliczności motywacyjne, które mogłyby usprawiedliwić</p>
-------	--------------	------	---

takie zachowanie. Poza tym wysoki stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, z tym, że oceniany in abstracto przez ustawodawcę, a wyrażający się w ustawowym zagrożeniu karą, które w przedmiotowym przypadku, kształtuje się w wymiarze od 3 lat pozbawienia wolności, czyniąc z niego zbrodnię.

Z kolei, jako in concreto obciążające oskarżonego, Sąd wziął pod uwagę rodzaj i charakter naruszonych dóbr pozostających pod ochroną oraz fakt, iż przypisanym mu czynem godził w dobra prawne chronione w różnych przepisach, co znalazło wyraz w jego kumulatywnej kwalifikacji, a co bez wątplenia rzutuje na ocenę stopnia jego bezprawia oraz merytorycznej kryminalnej zawartości. Nadto dotychczasową karalność oskarżonego, sposób jego życia przed popełnieniem przestępstwa oraz wnioski płynące z wywiadu środowiskowego, które należało ocenić w tym aspekcie jednak negatywnie. Przy czym, w zakresie dotychczasowej karalności K. S. zaznaczyć należy, iż karalność to dotyczyła występków, czyli przestępstw o

znacznie niższym stopniu społecznej szkodliwości ocenianym zarówno abstrakcyjnie na poziomie ustawodawcy, jak i w konkretnych realiach sprawy przez Sąd, mającym odzwierciedlenie w rodzaju oraz wymiarze orzeczonej kary. Nie bez znaczenia w tym aspekcie pozostaje również nie znajdująca zrozumienia motywacja sprawcy. Oczywiście kształtując karę za tego rodzaju przestępstwo Sąd nie mógł również pominąć względów oddziaływania kary na świadomość prawną społeczeństwa.

Z kolei na korzyść oskarżonego Sąd uwzględnił w głównej mierze sposób w jaki czyn mu przypisany został popełniony oraz to, że pokrzywdzony nie odniósł w wyniku tego zdarzenia poważnych obrażeń, a jedynie w istocie drobne skaleczenie, które było wynikiem podjętych przez niego działań obronnych. Przy tym sam pokrzywdzony przyznał, iż nie bał się oskarżonego i nie czuł się przestraszony, co zdaniem Sądu najdobitniej w przedmiotowej sprawie odzwierciedla atypowo niski w stosunku do założonego przez ustawodawcę ładunek niebezpieczeństwa wynikający z działania sprawcy. Nadto jako jednak łagodzące Sąd

uznał to, że czyn nie był przez oskarżonego zaplanowany, ani przygotowany, a objęty był zamiarem nagłym. Podobnie jak formę stadialną jego popełnienia, albowiem było to jedynie usiłowanie. Tym samym w całościowej ocenie Sąd uznał, iż in concreto czyn przypisany oskarżonemu nie cechuje się bardzo wysokim stopniem społecznej szkodliwości właśnie z uwagi na dominację spośród okoliczności mających w tym zakresie znaczenie w świetle art. 115 § 2 k.k. tych łagodzących. Wskazać należy również na zachowanie oskarżonego na Sali rozpraw i jego postawę wskazujące w rzeczywistości na refleksję i zrozumienie konsekwencji swojego działania.

Tak więc, powyższe, zdaniem Sądu, pomimo uprzedniej karalności oskarżonego, która bezsprzecznie oddaje jego dotychczasowy sposób życia, w tym jednak konkretnym wypadku, determinuje ocenę przedmiotowego czynu, właśnie głównie z uwagi na sposób jego popełnienia, pomimo użycia noża nieznaczone skutki, jako cechującego się niższą zawartością społecznej szkodliwości.

Wskazane wyżej indywidualne okoliczności będącej przedmiotem rozpoznania sprawy implikowały w ocenie Sądu uznaniem, że zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek o jakim mowa w art. 60 § 2 k.k., skutkujący przyjęciem, iż nawet najniższa kara przewidziana za przypisane K. S. przestępstwo, równa dolnej granicy ustawowego zagrożenia, byłaby niewspółmiernie surowa, i to nie tylko w aspekcie prewencji indywidualnej ale i ogólnej, czyli biorącej pod uwagę względy oddziaływania kary na świadomość prawną społeczeństwa. Przeciwnie, Sąd uznał, że kara trzech lat pozbawienia wolności wymierzona oskarżonemu, mając jednocześnie na uwadze całościową ocenę przedmiotowego zdarzenia, jego rzeczywiste realia, w tym zwłaszcza podkreślany sposób jego popełnienia, nieznaczące skutki, formę stadialną, byłaby niesprawiedliwa, zbyt surowa.

W ocenie Sądu, tak wymierzona kara jest odpowiednia do stopnia społecznej szkodliwości czynu, stopnia zawinienia oskarżonego, spełnia cele

			<p>wychowawcze i zapobiegawcze w zakresie prewencji szczególnej jak i w zakresie prewencji ogólnej, ze względu na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa. Pozwoli ona też oskarżonemu na zrozumienie wagi czynu jakiego się dopuścił, tym samym będzie w stanie odnieść wobec niego rolę wychowawczą, wdroży wskazanego do życia w poszanowaniu prawa i zapobiegnie ponownemu wchodzeniu w konflikt z nim. Nadto jest to kara odpowiednia i sprawiedliwa, pozwalająca też w ramach właściwego i rozsądnego zastosowania środków penitencjarnych na skuteczne oddziaływanie sprawiedliwościowe.</p>
<p>5. <i>Inne ROZSTRZYGNIECIA</i> <i>ZAwarte w WYROKU</i></p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
K. S.	pkt 2 wyroku	zaliczenie okresu tymczasowego aresztowania na poczet kary pozbawienia wolności	Zgodnie z dyspozycją art. 63 § 1 k.k. Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej mu kary pozbawienia wolności okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie od dnia 06 września 2020 roku godz. 00:40 do dnia 27 lipca 2021 roku.

K. S.	pkt 3 i 4 wyroku	dowody rzeczowe	<p>Na podstawie art. 44 § 2 k.k. Sąd orzekł przypadek na rzecz Skarbu Państwa poprzez zniszczenie dowodu rzeczowego w postaci noża o długości ostrza 8,5 cm wyszczególnionego w wykazie dowodów rzeczowych i śladów kryminalistycznych nr I/328/20/P, k. 163, poz. 1, jako przedmiotu służącego do do popełnienia przedmiotowego przestępstwa.</p> <p>Z kolei na podstawie art. 230 § 2 k.p.k., wobec zbędności dla postępowania karnego, Sąd nakazał zwrócić dowody rzeczowe wyszczególnione w wykazie dowodów rzeczowych nr II/1/21/P, k. 318, pod poz. 1-3, K. S., jako ich właścicielowi, czyli uprawnionemu.</p>
K. S.	pkt 5 wyroku	koszty dla obrońcy z urzędu	Sąd, na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. zasądził od Skarbu Państwa, z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu, stosowne wynagrodzenie na rzecz obrońcy K. S. - adw. J. B.
6. inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia,			

<p>a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		
<p>Nie dotyczy</p>		
<p>7. Koszty procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>pkt 6 koszty sądowe</p>	<p>Uwzględniając fakt, iż oskarżony przebywa w areszcie śledczym, długość zarówno tego okresu jak i orzeczonej mu kary pozbawienia wolności oraz jego sytuacji majątkową, Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., zwolnił go od zapłaty kosztów sądowych przejmując je wraz z opłatą na rachunek Skarbu Państwa.</p>	
<p>7. Podpis</p>		